

[Tinning]

ler som hr. Torben Lund på god, stiltfærdig parlamentarisk manér siger: jeg vil godt være med til at drøfte, om der nu skulle være en urimelighed. Det er forskellen, og derfor kan hr. Taanquist godt sige, at på et eller andet tidspunkt begyndte vi at tage afstand, men jeg synes, det er vigtigt, at ca. 4 måneder efter, at sultecirkulæret blev udsendt, var der ikke nogen socialdemokrater, der fra første færd tog klart afstand. Der var en enkelt socialdemokrat, givetvis med opbakning i gruppen, som sagde: jeg vil godt være med til at drøfte, om der skulle være ét eller andet her, som ikke er helt rimeligt. Men det er noget andet, det ved vi, for når nogen tager klar afstand, ved man, hvor man har dem. Derimod skal man passe på dem, der vil være med til at drøfte, om nogle ting er rimelige. Det ved vi også.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jo, men hr. Tinning glemmer en ganske afgørende ting. Efter at den debat havde fundet sted, har den sociale ankestyrelse sagt, at ungdomscirkulæret ikke kan bruges, og så er det selvfølgelig klart, at vi må gå ind i diskussionen om, hvad der så skal gøres, og det er fra denne første færd, vi har taget afstand fra den lave sats.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg trænger også til at få at vide, hvad socialdemokratiet helt præcist mener. Er socialdemokratiet nu enig med SF og VS i, at unge skal behandles på præcis samme måde som andre mennesker, når de henvender sig på bistandskontoret for at søge kontanthjælp?

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Mon ikke, når jeg nogle gange under min første tale sagde, at jeg havde anbefalet socialministeren at droppe denne sag, der så var noget, der kunne tyde på, at jeg mente, at alle unge skulle stilles ens, når de henvendte sig på bistandskontoret, at de skulle vurderes ud fra de samme forudsætninger. Så vidt jeg husker, sluttede jeg også min tale med at sige, at bistandsloven, som den er, er god nok, man kan skønne opad, og man kan skønne

nedad, og man kan ende på lige netop det niveau, der er passende for den enkelte. Det kan selvfølgelig ikke undgås, at man alligevel kan hive enkelttilfælde frem til forargelse for offentligheden, hvis det er det, man ønsker.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Hr. Taanquist svarer stadig væk ikke. Han siger, at alle unge skal stilles ens, når de henvender sig på bistandskontoret, og behandles på samme måde. Det, jeg gerne vil have at vide, er, om socialdemokratiet nu mener – det har man ikke ment før – at unge, der henvender sig på bistandskontoret, skal behandles på præcis samme måde som andre mennesker, der henvender sig på bistandskontoret for at få kontanthjælp.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Det var stort set en fortalelse fra min side. Selvfølgelig mener jeg alle mennesker, ikke alene alle unge mennesker, og sådan har bistandsloven virket indtil nu.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Kunne jeg ikke få et ja eller nej? Nu siger hr. Taanquist: det var stort set en fortalelse. Kan vi ikke få et ja eller et nej fra socialdemokratiet?

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Så går vi tilbage til talerrækken. Den næste i rækken er hr. Agerschou. (*Munterhed.*)

Agerschou (SF):

Socialministeren var i sit indlæg lidt utilfreds med hr. Taanquist, der havde betegnet dette problem, vi behandler og har behandlet længe, som et selvskabt problem. Jeg er enig med socialministeren i, at det er forkert historieskrivning. Det er socialdemokratiet, der har skabt problemet. Hvis jeg skal karakterisere socialministerens forhold til problemet, vil jeg kalde det selvplagerisk.

Socialministeren ironiserede lidt over, at nogle af os prøvede på at forsvare det frie skøn. Det er ikke, fordi jeg er så begejstret for det frie skøn, men når det nu engang er i